

vandrer til Pantelaaner-Kontoret med tvivlsom og ringe Udsigt til, om det nogenstunde skulde lykkes at faae dem tilbage, og den bitre Nød melder sig saa meget stærkere, jo længere Familienforførgereens Varetægtsarrest varer — jeg taler her kun om uforskyldt Varetægtsarrest — og naar denne da endelig ophører, saa er hans Mod ofte knækket og hans legemlige Kræfter ere heller ikke altid undgaaet at blive svækkede. Hans Arbeidsforbindelser ere forstyrrede og til Dels ophørte; der er Andre, som have faaet det Arbejde, han havde, og som han vilde have beholdt, dersom han ikke var bleven kastet i Fængsel. Det er saaledes af mange Grunde ofte ikke muligt for ham at begynde den Dag, han kommer ud, netop saaledes, som han slap den Dag, da han blev sat i Fængsel. Ganste bortset fra den Lort, som Arresten jo efter sin Natur forarsager Enhver, bliver det jo paa denne Maade Tilfældet, at den, der er saa uhykkelig at blive Gjenstand for et saadant Feilgreb, mange Gange ser sin og Sines økonomiske Tilstand i høi Grad sat tilbage og i høi Grad svækket netop ved den Varetægtsarrest, som han uforskyldt er kommen i. At en saadan Byrde ikke bør paalægges den Enkelte, men at den bør bæres af det Offentlige, hvad enten det nu er Staten eller andre offentlige Institutioner, der skal bære den, tror jeg Enhver vil have Følelsen af er retfærdig, og det var ogsaa derpaa, den høitærede Justitsministers Uttringer i det Hele, saaledes som jeg opfattede dem, gif ud. Men iøvrigt vil det jo ikke let være muligt her under Finantslovens første Behandling at komme ind paa disse Forhold paa anden Maade, end netop saaledes, at man berører dem. En nærmere og mere indgaaende Forhandling af disse Spørgsmaal vil jo først kunne finde Sted, saa snart der bliver forelagt et Lovforslag desangaaende; men den indødekommende Maade, paa hvilken den høitærede Justitsminister, saaledes som jeg opfattede ham — og jeg tror ikke, at jeg paa nogen Maade tager feil deri — i det Hele stillede sig til den fremsjåtte Tanke om Erstatning til saadanne, som uforskyldt have lidt Varetægtsarrest, synes at give os Haab om, at vi maasse, naar vi komme til nærmere at omtale disse Forhold, ogsaa ville kunne komme til en tilfredsstillende Ordning af samme. Jeg slutter derfor med det Husse, at dette snart maa ske.

N. W. Jensen: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein) fremsatte igaar nogle Udtalelser rettede til mig, men som uheldigvis ikke berørte Noget af det, jeg tidligere havde udtalt. Han har omtrent fra Ende til anden fuldstændig misforstaaet mig. Jeg har lige saa lidt som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Ville) draget Noget frem vedrørende de to militære Afstedigelser. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds berørte

dem leilighedsvis og sagde, at, da den ene var Gjenstand for Undersøgelse, og den anden endnu ikke var opført paa Pensionlisten, saa kunde de ikke gjøres til Gjenstand for nogen Dmtale. Da jeg fik Ordet, sagde jeg, at de selv samme Grunde, der havde foranlediget det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds til ikke at gaa ind paa Enkeltighederne af disse Sager, de selv samme Grunde havde foranlediget mig til ligeledes heller ikke at gaa ind derpaa; men jeg tog af disse Sager Anledning til at fremsætte nogle almindelige Bemærkninger. Hvad den første angaar, gjentog jeg kun, hvad jeg ved en tidligere Leilighed havde ytret, nemlig Dnset om, at Forsremmelserne ikke bleve holdt hemmelig, saaledes at enhver Underordnet kunde vide, hvad hans Forsatte mente om ham. Hvad den anden Afstedigelse angaar, saa sagde det ærede Medlem (Holstein), at jeg drog denne Sag frem. Nei, jeg har aldeles ikke draget Sagen frem, det var aldeles ikke min Hensigt at ville drage den frem, men det vil neppe være det ærede Medlem ube kendt, at det, at Sagen er bleven omtalt i de offentlige Blade, har foranlediget en Polemik, og i denne Polemik er der fremsat Anker over, at Officerkorpsen i det Hele tillod sig at afgjøre Tvistigheder imellem Officerer og sætte sig til at diskutere, om der i et givet Tilfælde skulde finde en Duel Sted, eller ikke, ligesom ogsaa adskillige Blade have fundet Anledning til at trække Anordningen af 17de Mars 1741 frem, som om den endnu gjaldt for Militæretaten, medens man sikkert her er enig i, at § 208 i den borgerlige Straflov ligeaa vel gjælder for Militæretaten som for Civiletaten. Med dette som Udgangspunkt benyttede jeg Leiligheden til at værne om den Ret, som efter min Forneining Officerkorpsen havde efter gammel Vedtægt (Afbrydelse af Holstein). Nu siger det ærede Medlem, at det har den ikke mere, men jeg tror, at det ærede Medlem bestandig misforstaaer det Standpunkt, paa hvilket jeg staar. Han misforstod mig ogsaa forleden Dag, og hvis den Afbrydelse var kommen til at staae i Tidenden, som han gjorde, saa vilde han se, at han ogsaa den Gang misforstod mig. Jeg mener, at Officerkorpsen endnu har den selv samme Ret efter Vedtægt, men jeg tillod mig at udtale, at har man en anden Anskuelse, saa kan man jo ordne Forholdet ad Lovgivningens Bei (Afbrydelse). Det er ikke ordnet ad Lovgivningens Bei, men naar det ikke er Tilfældet, vilde jeg finde det hensigtsmæssigt, at man havde Væresretter. Spørgsmaalet dreiede sig for mig slet ikke om Duel; men det, som jeg hævdede, var Officerkorpsens Ret til overhovedet at afgjøre Tvistigheder mellem dets Medlemmer, og derfor tillod jeg mig herom at udtale, at denne Ret har i de fleste Tilfælde gavnnet og kun i sjældne Tilfælde ført til, at Folk ere komne til at slaas, altsaa jeg tog Duellerne med som en